

på et sygehus. Man kunne forestille sig en stor ulykke eller lignende, der afstedkom en meget, meget stor udgift på det enkelte sygehus. I et sådant tilfælde kan man selvfølgelig søge af den ekstra pulje, der er.

Så jeg synes, det er en forkert fremstilling, fru Anni Svanholt giver af det: som om det ville blive ganske forfærdeligt, hvis staten styrede det dér.

Nej, læg mærke til, hvad jeg sagde: Netop brugerne og byrådsmedlemmer og lignende kunne måske komme ind i en daglig styring sammen med sygehusdirektøren omkring det enkelte sygehus, sådan at man fik en god og fornuftig måde at gøre tingene på. Det kunne fungere før kommunalreformen, og jeg kan med statsgaranti sige, at det kan det også komme til, selv om vi laver det her om.

(Kort bemærkning).

Frederik Nørgaard (S):

Hr. Torben Rechendorff efterlyste for et stykke tid siden svar på, hvorfor det øvrige land og de stakkels amter skulle afvente udredningsarbejdet omkring hovedstadsregionen.

Det tror jeg såmænd heller ikke de gør. Jeg tror faktisk, at både amter og kommuner forholder sig løbende til de opgaver og de fordelinger af opgaver, som ligger for.

For at illustrere, at det måske ikke altid går i retning af, at det er lykken for brugerne at få lagt opgaverne ud til kommunen, vil jeg godt nævne, at for nogle år siden nedsatte Fyns Amt og kommuneforeningen et udvalg, som skulle prøve at finde frem til nogle løsningsforslag omkring de grønne skoler og døgninstitutionerne, hvor man lagde driften af institutionerne ud til de kommuner, som de var beliggende i. Og det kunne vi godt blive enige om amt og kommuneforening imellem, men brugerne satte en kæp i hjulet, for de var virkelig glade for det sagsniveau, som amtet havde lagt i forhold til skolerne. De var glade for institutionerne og for den måde, det foregik på. Så de sagde nej tak, hvorimod vi som kommunale mennesker, primærkommunale mennesker jo gik med det inden i os, at vi faktisk troede på, at jo længere ude institutioner og brugere kom tæt på hinanden, jo bedre. Men her sagde brugerne i kraft af den erfaring, de havde fået med driften sammen med amtskommunen, altså nej tak til at deltage i sådan et forsøg.

Så dette var bare for at illustrere, at jeg ikke tror, at det i alle sammenhænge er bedst, at tin-

gene bliver lagt så langt ud som overhovedet muligt. Det er der forskel på.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Til hr. Nødgaard, som fremstillede det sådan, at staten skulle styre sygehusene på den måde, at man siger: Nu lægger man ud, og så og så mange penge bliver så givet til et område, til sygehusene. Sådan opfattede jeg hr. Nødgaards udlægning. Men det må naturligvis få den konsekvens, at man på forhånd har fastlagt et beløb og en størrelsesorden for den aktivitet.

Det, der i dag er tilfældet, er jo, at der er en sammenhæng mellem serviceniveau og skatteprocent, og at det er de lokale borgere, de lokale folkevalgte, der diskuterer, hvordan serviceniveauet eksempelvis skal være på sygehusområdet i forhold til socialområdet eller i forhold til undervisningsområdet, og det kommer så til udtryk i en skatteprocent.

Det er altså en helt, helt anden mulighed og direkte påvirkning, som borgerne vil have med det nuværende system frem for det, som hr. Nødgaard dér opruller. Jeg kan ikke forestille mig, at det kan være særlig attraktivt alene at kunne være med til at flytte lidt rundt på nogle beløb, som på forhånd er fastlagt.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Da den diskussion ser ud til at blive langvarig, synes jeg nok, man lige skal tage én ting med i betragtning.

Jeg kan da udmærket forstå, at det er meget, meget fristende for borgerne i Ringkøbing Amt at være med til at kræve et så højt serviceniveau som muligt. Det er da fuldstændig klart. Men der er én ting, som borgerne i Ringkøbing Amt desværre også bliver nødt til at tage hensyn til. Det er, at den skattepligtige indkomst i Ringkøbing Amt vist er omtrent halvt så stor pr. indbygger som i Københavns Amt.

Så det er altså en helt anden byrde, hvis man skal have et bestemt serviceniveau, og det er jo derfor, det er så nødvendigt, at staten kommer med ind i billedet, sådan at spørgsmålet om, hvilket serviceniveau man skal have forskellige steder, ikke afhænger af, hvor fattige eller rige borgerne er, men af, hvad vi herinde finder et forsvareligt niveau, som hele landet kan være på.

Så netop dét er et godt eksempel på, at snakken om decentralisering driver os ud i noget, som jeg tror vi slet ikke mener, når det kommer til stykket.